

không ngờ sự thế lại phũ phàng như vậy. Đành rằng gia đình nàng không ưa chế độ cộng sản, song sự ấm ức chỉ chôn chặt trong lòng. Ngay cả với mẹ và em, Thiên Hồng cũng không bộc lộ những tư tưởng mà nàng ấp ủ từ lâu, và ngược lại, nàng cũng biết là gia đình nàng có ý nghĩ tương tự.

Bề ngoài, thằng Dong được nhà trường khen là chăm chỉ và có tinh thần mới. Cuối năm, nó sẽ được kết nạp làm đoàn viên dự bị của đoàn Thanh niên Lao động.

Còn nàng, nàng đã thu hút được cảm tình của bạn đồng sự. Trong các buổi phê bình, học tập chính trị, mét tinh, biểu tình, nàng đều làm tròn phận sự và tuy không bằng lòng, nàng không hề tỏ vẻ bất mãn. Sống một cách thận trọng như vậy, nàng định ninh sẽ không bao giờ bị phiền nhiễu. Thế mà Công an vẫn đến bắt nàng và gia đình nàng.

Công an làm chẳng ?

Thiên Hồng mong rằng họ làm. Dầu họ làm, cũng còn lâu lắm nàng mới được trở về, hít thở không khí tự do. Và khi ấy, liệu mẹ nàng còn sống hay là đã thở hơi cuối cùng trong sự thiếu thốn, cùm kẹp, căng thẳng thần kinh, giữa bốn bức tường u ám, trên nền sà-lim dẫm máu tươi.

Ngoài hành lang, tiếng rú nổi lên :

— Đau tôi quá, trời ơi !

Đó là tiếng kêu của một người đàn bà.

Tiếp theo tiếng kêu thất thanh là tiếng roi vút

BÓNG TỐI ĐỒNG PHA LAN

tới tấp. Thiên Hồng nghe rõ mồn một tiếng roi quất vào da thịt, và tiếng oản minh chịu đòn của nạn nhân.

Mấy phút sau, người đàn bà lịm dần.

Rồi tiếng nói của một công an viên :

— Có lẽ nó chết rồi.

Một tiếng khác đáp lại :

— Đâu chết dễ như thế được. Nó giả vờ đấy. Đề tôi tìm xăng đốt ngón chân xem nó chết thật hay giả.

Mẹ Thiên Hồng vội bưng miệng để ngăn tiếng thét kinh hoàng. Nhưng tiếng thét của bà vẫn lọt ra ngoài.

Qua ô cửa vuông nhỏ xiêu trên cửa sà-lim, Thiên Hồng thoáng gặp bộ mặt dữ tợn của một người đàn ông râu quai nón. Hấn quát to :

— Bọn mày muốn ăn đòn phải không ? Hừ, chẳng phải đợi lâu nữa đâu. Ráng ngủ cho khỏe để lát nữa có sức chịu một trăm hèo và uống ba thùng nước.

Đọa xong, hấn cười ha hả.

Quay ra ngoài, hấn hít bà với bạn :

— Chà, trong này có con bé káu quá ! Anh em mình sắp sửa có món tráng miệng thơm tho rồi.

Thiên Hồng cắn chặt môi để khỏi bật khóc. Kiếp sống con người bị đầy đọa oan uổng đến thế này là cùng.

Mẹ nàng nói vào tai, giọng run run :

— Mẹ sợ cho con lắm.

Thiên Hồng làm thinh, không đáp. Nàng biết nếu cất tiếng thì phải òa khóc. Tuy lo sợ, nàng vẫn giữ bình tĩnh để đối phó với tình thế.

Một tiếng rú khác lại vẳng lên. Một thiếu phụ khác bị lôi ra đá chôn dập.

Điêu Thiên Hồng sợ nhất, và được bạn bè thuật lại đã xảy ra, cách nàng hai thước. Hai công an viên xô nạn nhân xuống nền xi măng, xé nát quần áo và bắt đầu hăm hiếp.

Tấn trò man rợ này kéo dài gần nửa giờ. Nửa giờ đối với Thiên Hồng dài bằng nửa đời nàng. Sau loạt roi phủ đầu tàn nhẫn, kèm theo tiếng van xin tuyệt vọng của nạn nhân, và tiếng cười khà ó của hai gã đàn ông, đến mấy phút im lặng nặng nề.

Rồi tiếng van xin nổi lên yếu ớt. Tuy nhiên, Thiên Hồng nghe rõ mồn một như người nói vào tai nàng.

— Lạy hai ông, tôi là gái có chồng.

— Trời ơi, tôi đang bụng mang dạ chửa !

— Ông ơi, làm thế tôi chết mất.

— Lạy hai ông, tôi nào có tội tình gì...

Tiếng vải bị xé rách nghe soàn soạt. Thiên Hồng có cảm giác như một lưỡi dao đang lóc thớt nàng. Nàng ớn lạnh, dựa lưng vào tường sà lim bần thiêu. Giọng van xin của người đàn bà bắt hạnh yếu hẳn, nhường cho tiếng rên rĩ đau đớn.

Mắt lơ lơ, Thiên Hồng nhìn lên trần. Đột nhiên, nàng nhớ lại quá khứ. Hồi đi học, mẹ tiểu thuyết trình thắm, nàng được đọc truyện một cô gái tuyệt đẹp phát điên vì bị giam một mình trong sà lim tối om. Đọc xong, nàng không tin là thật, và cho đó là óc tưởng tượng phong phú của tác giả.

Giờ đây nàng mới thấy rõ, và sự thật được mô tả trong tiểu thuyết còn kém xa sự thật ngoài đời.

Thiên Hồng cứ ngồi dựa lưng vào tường và nhìn lảo liêu lên trần nhà rất lâu.

Quá nửa đêm, tiếng giày định lộp cộp ngoài hành lang. Thiên Hồng bop chặt bàn tay răn reo của mẹ :

— Mẹ đừng sợ nhé. Thế nào ta cũng được tha.

Bà cụ thở dài, cay đắng :

— Con đừng giấu mẹ nữa, mẹ biết cả rồi. Mẹ can đảm lắm, con ạ. Mẹ chỉ lo cho con thôi. Con là con gái hờ hờ, còn mẹ đã già rồi, nếu có mệnh hệ nào thì cũng là dĩ nhiên. Trong đời, mẹ đã sung sướng quá nhiều. Hồi ba con còn sống, mẹ đã hưởng hạnh phúc đầy đủ, cho nên từ lâu mẹ hằng chờ đợi cái ngày được tái ngộ với ba nơi suối vàng.

Thiên Hồng ré khóc như đứa trẻ. Lời nói chân thành của mẹ khiến nàng không cầm nổi nước mắt.

Cửa sà lim mở toang.

Thiên Hồng nhận ra hai tên công an viên quen mặt. Giọng rảo hoành, một tên ra lệnh :

— Đứng dậy, lên phòng thẩm vấn.

Hai mẹ con bị lôi ra sân. Trời vẫn mưa rả rích. Những giọt nước mát lạnh rơi vào tóc nàng, da thịt nàng, làm nàng khỏe hẳn lên.

Ánh điện sáng quắc của phòng khâu cung chiếu vào mặt Thiên Hồng.

Nàng nhắm mắt lại cho khỏi chói. Tên công an chỉ ghế cho hai mẹ con ngồi rồi đi ra ngoài.

Ngồi xuống ghế, Thiên Hồng liếc nhìn phòng bên qua ô cửa mở hé. Nàng thấy một thiếu phụ đầu

tóc rẽ rượi, mặt mày sưng húp vừa được đưa vào.

Một gã đàn ông to lớn, quần tạp dề bằng da đen, vung nắm tay như kẻ đánh karaté, rồi tóm lưng thiếu phụ. Trong tay hắn, người đàn bà bắt bạnh nhỏ xíu như con nhái bén.

Nạn nhân định gỡ ra thì hắn tát một cái mạnh như trời giáng hạ. Thiếu phụ loang choạng, ngã xấp trên nền nhà. Gã đàn ông lôi thiếu phụ dậy, xoắn tóc dim xuống bề nước hình chữ nhật ở góc phòng.

Thiên Hồng nghe nạn nhân rú ăng ặc vì sắc nước. Cứ hai phút, gã đàn ông lại kéo đầu thiếu phụ lên cho khỏi bị ngạt, rồi lại dim xuống, đều đặn như kim đồng hồ.

Lúc cuộc tra tấn tạm ngưng, thiếu phụ được khiêng ra ngoài thì thân thể đã cứng đờ như khúc gỗ. Thiên Hồng đã biết dim nước là một trong những hình thức tra tấn độc ác nhất. Dưới thời Đức quốc xã chiếm đóng, nhiều nhân viên kháng chiến Pháp đã phải cung khai vì không kham nổi cái cảnh bị ngạt thở trong bể nước bầu thiu đầy máu, óng ngón tay, và ngón chân bị giật ra bằng kềm đóng còn lũng lảng thối người nhầy nhụa và tanh ối.

Một người đàn ông khác tiến vào phòng, kéo ghế sau bàn giấy ngồi xuống.

Mặt hắn có hai đặc điểm: cặp kính mắt to rờng che kín mắt và nửa trán, tẩu thuốc lá dài goãng vắt vẻo trên miệng.

Hai mẹ con khép nép đứng dậy. Gã đàn ông ặt tẩu thuốc xuống bàn, hất hàm:

— Có Hồng? Có đã biết vì sao bị đưa vào đây chưa?

Thiên Hồng, giọng sợ sệt:

— Thưa chưa. Tôi vừa đi làm về thì nhân viên Công an tới bắt. Gia đình tôi luôn luôn tôn trọng luật pháp. Xin ông minh xét, chắc là có sự hiểu lầm.

Gã đàn ông cười gằn:

— Có to gan lớn mặt thật! Đã sa vào cảnh cá chậu chim lồng mà cô còn nỏ miệng, phê bình Công an là bắt lầm người lương thiện. Nay, cô ráng nghe cho rõ: chúng tôi không hề bắt lầm. Dương, em trai cô, có chân trong một tổ chức phản động.

Thiên Hồng tái mặt không còn hột máu. Tuy nhiên, nàng vẫn chưa mất hết bình tĩnh:

— Tổ chức phản động? Thưa ông tôi không tin là...

Gã đàn ông bấm nút điện dưới mặt bàn. Một thuộc viên cung kính bước vào. Gã đàn ông ra lệnh.

— Mang thẳng Dương vào đây.

Thiên Hồng nín hơi thở khi nghe cửa mở.

Thằng Dương bị xô vào giữa phòng, quần áo rách tả tơi, vẻ mặt mệt mỏi và ngơ ngác. Thấy mẹ và chị, nó khóc òa lên:

— Oan lắm, trời ơi!

Gã đàn ông mặc cho Thiên Hồng lại gằn thẳng Dương, âu yếm đưa tay vuốt tóc nó. Hình như hắn cố ý cho nàng có nhiều thời giờ trò chuyện với đứa em trai duy nhất mà nàng yêu thương tha thiết.

Thằng Dương ghen ngào nói với mẹ:

— Thưa, con không dám nói dối..., và lại, từ nhỏ đến giờ con chưa hề nói dối với mẹ, mẹ đã

biết tình con. Con vừa ở lớp học ra thì bị bắt. Con chẳng làm gì hết.

Thiên Hồng hỏi em :

— Bạn bè khai cho em phải không?

Thăng Dương lắc đầu :

— Không. Em bị bắt vì các ông công an khám trong sách em thấy mấy tờ truyền đơn.

Bà mẹ tròn tròn mắt :

— Truyền đơn gì thế ?

Nó sụt sùi :

— Thưa mẹ, con không biết.

— Hừ, thằng khốn kiếp, đến nước này mà mày còn chối cãi. Tao không ngờ mày lại báo hiệu tao như vậy.

— Mẹ ơi, xin mẹ đừng mắng mỏ, đừng ngờ vực con nữa. Con hoàn toàn nói sự thật. Con chưa hề được thấy, chứ đừng nói là được đọc truyền đơn này nữa. Mãi đến khi về Công an, bị thẩm vấn, con mới được trông thấy lần thứ nhất. Ông chánh sở đưa cho con hai mảnh giấy in thạch bản, và nói với con rằng nhân viên Công an đã tìm thấy trong bia sách của cuốn địa lý.

— Tại sao con không đáp lại là truyền đơn ấy không phải của con ?

— Con đã nói khăn cò mà họ không nghe. Ông chánh sở quất roi da vào lưng con đau điếng rồi nói như sau : cậu Dương ơi, cậu đừng bào chữa vô ích. Cậu có thể làm, gia đình cậu có thể làm, dân chúng có thể làm, song Công an không thể làm ... Sau đó, con phải ký tờ khẩu cung.

— Con khai những gì ?

— Thưa mẹ, con không biết. Vì ông chánh sở nói là bận nhiều việc nên không có thời giờ đọc cho con nghe. Ông chánh sở cho biết là Công an không bao giờ vu oan giá họa đồng bào, con khai gì thì được ghi nấy vào khẩu cung.

Bà mẹ thở dài :

— Ông chánh sở còn nói gì nữa không ?

Thăng Dương quav sang phía chị :

— Thưa, ông chánh sở cho biết em sẽ bị đưa tới trại tập trung trên mạn ngược, có lẽ tại khu Tự trị Thái-Mèo. An trí vô thời hạn.

Thiên Hồng giật mình :

— An trí vô thời hạn ? Nghĩa là...

Thăng Dương nói, giọng run run :

— Vâng, nghĩa là khổ sai chung thân. Nếu em có hạnh kiểm tốt, thì sau một thời gian có thể được ân xá. Em hy vọng từ 10 đến 15 năm sẽ được trở về... Tội nghiệp cho mẹ và chị. Em...

Ngồi bên em, Thiên Hồng để tâm trí ở tận đầu đầu. Đột nhiên nàng hỏi em, giọng cắt quãng :

— Dương ơi... em bị đánh đau không ?

Thăng Dương đáp :

— Kể ra cũng đau... em bị đánh chừng hai chục roi. Nhưng em không biết đau nữa. Thương mẹ và chị, lòng em còn đau hơn nhiều. Chị Thiên Hồng ơi, chị thương em không ?

Thiên Hồng sa sầm nét mặt :

— Dĩ nhiên là chị thương em. Chị thương em hơn cả thương chị nữa. Tại sao em lại hỏi chị như vậy ?

Giọng thăng Dương bỗng hờn hờ :

— Ông chánh sở nói rằng em bị tù hay không là tùy chị.

— Tùy chị?

— Vâng, tùy chị.

Thiên Hồng ngược nhìn gã đàn ông ngậm ống điều dài ngoằng, đang ung dung rít thuốc lá thơm ngào ngạt.

Đón trước luồng nhỡn tuyến của nàng, hắn mỉm cười:

— Tôi là Phạm Nghị, đại úy Phạm Nghị. Phải, cậu Dương nói đúng. Nội ngày mai, cậu ấy sẽ được đưa tới một trại tập trung ở nơi rừng thiêng nước độc, gần biên giới Trung quốc. Hắn cô đã biết rằng lên đây thì ít hy vọng trở về. Bản thống kê mới nhất của Công an cho biết tỉ lệ thiệt mạng về bệnh báng nước là 85 phần trăm. Nghĩa là trong số 100 phạm nhân, thì 85 chết vì báng nước. Số còn lại..

Phạm Nghị ngừng một phút, rít tầu thuốc, vẽ mặt mơ màng. Rồi tiếp, giọng bình thản:

— Thôi, tôi chẳng muốn nói thêm nữa. Tội của em có rất nặng, ra tòa thì tử hình hoặc chung thân như chơi. Như cô đã biết, chế độ ta đặt nặng vấn đề liên đới trách nhiệm. Em có bị trừng phạt đã đành, cả mẹ cô và cô cũng có thể bị tội nữa.

Tuy nhiên...

Phạm Nghị lại ngừng lần nữa. Dáng điệu từ tốn, hắn nhắc cặp kính dâm to tướng ra khỏi mắt, rồi dẫn từng tiếng:

— Tuy nhiên, xét hồ sơ phục vụ mẫn cán của cô trong cơ quan, tôi đang tìm cách cứu cô.

Thiên Hồng sững sờ như kẻ sắp chết đuối với được cái phao trên biển rộng cây sóng dữ:

— Thưa đại úy, nền công lý của chế độ ta rất công minh. Tôi tin rằng...

Phạm Nghị nhăn mặt:

— À, nếu cô tin vào công lý công minh thì tôi xin rút lui, không bàn thêm nữa.

Thiên Hồng cuống quýt:

— Thưa, tôi đâu dám quên ơn của đại úy. Nếu đại úy giáng phúc thì trọn đời tôi sẽ không bao giờ dám..

Phạm Nghị cướp lời:

— Tôi không có quyền vượt qua chỉ thị của thượng cấp, nói vậy chắc cô đã hiểu. Tuy nhiên, tôi cần nói rõ cho cô biết là mọi việc đều tùy ở cô.

— Thưa tôi xin hết lòng. Tôi sẵn sàng hy sinh cho em tôi.

— Vậy thì được. Song cô cần suy nghĩ thêm nữa. Và lại, tôi cũng cần có thời giờ báo cáo lên thượng cấp để xin chỉ thị mới. Bây giờ, tôi cho đưa bà cụ, và em cô về tạm phòng giam.

— Còn tôi..

— Cô hãy ngồi lại đây.

Thằng Dương nắm chặt cánh tay của Thiên Hồng, bộc lộ niềm hoan hỉ vô biên.

Ngược lại, bà mẹ nhìn Phạm Nghị, nét mặt tái mét, ngón tay run run. Với ngần ấy năm tháng trên đầu, bà đã đoán biết Thiên Hồng phải ở lại trong phòng để làm gì.

Tuy nhiên, bà nin thình, vì sợ nói ra thằng

Dương sẽ khóc rú lên. Bằng cặp mắt buồn rầu bà liếc nhìn con gái. Thiên Hồng dựa lưng vào ghế, mấy sợi tóc lòa xoa trên mặt, miệng mỉm cười như sợ mở ra thì thành tiếng nước mắt.

Trong cơn phiền muộn, Thiên Hồng đẹp lạ lùng. Nàng giống bà như tạc. Hồi còn xuân sắc bà đã nổi tiếng hoa khôi trong làng.

Bà đứng dậy, đặt bàn tay răn reo lên vai nàng :

— Mẹ cầu xin trời Phật gia hộ cho con.

Thiên Hồng cười gương :

— Mẹ đừng ngại. Em con vô tội, tất sẽ được trả tự do. Con tin rằng đêm nay mẹ con ta sẽ được về nhà.

Chờ cho cánh cửa sang phòng bên được đóng chặt, va trong phòng chỉ còn một mình Thiên Hồng. đại úy Phạm Nghị mới cất tiếng :

— Tôi rất buồn lòng mà cho có biết rằng thằng Dương đã nói dối. Tập truyền đơn phản động khám thấy trong bia sácu mới là một trong nhiều bằng chứng kết tội nó.

Thiên Hồng lắp bắp :

— Thưa, em tôi rất hiền lành.

— Hừ, tâm ngầm tâm ngầm đâm ngầm chết voi, cô không biết sao ? Nếu có còn ngờ vực tôi sẽ cho cô đọc lời khai của đồng lõa.

Vừa nói, Phạm Nghị vừa đẩy về phía Thiên Hồng một tập hồ sơ bia đỏ.

Không cần mở ra coi, nàng đã biết nội dung. Một khi đã vào phòng thẩm vấn của công an Hàng Cỏ thì có tội hay vô tội không thành vấn đề nữa.

Nàng thở dài nãy nùng :

— Thôi trăm sự nhờ lượng khoan hồng của đại úy. Nếu em tôi được tha, đại úy sai tôi nhảy vào đồng lửa tôi cũng không dám từ.

Phạm Nghị nhún vai :

— Biết cô là người tốt, giàu lòng hy sinh nên tôi mới tìm cách cứu gia đình cô ra khỏi cảnh lao lung. Và lại chẳng riêng cô, bất cứ ai vào trường hợp này cũng phải lo cho mạng sống trước đã. Sống trước đã rồi bầy tính, phải không cô ? Tôi sẽ hủy tập hồ sơ kết tội cô nếu cô chịu hy sinh đúng mức...

— Thưa, nếu sự hy sinh này nằm trong khả năng của tôi.

— Dĩ nhiên, không lẽ tôi đòi cô hy sinh cuộc đời của người khác, Nói đúng ra, việc này rất dễ. Cô chỉ cần tạm hiến thân thể cô cho tổ quốc.

Thiên Hồng vẻ mặt sửng sốt :

— Thưa, tạm hiến thân thể là thế nào ? Từ nhiều năm nay, tôi đã hiến đời tôi cho Đảng, và cho tổ quốc.

Phạm Nghị cười lớn :

— Không, không phải thế. Giả dụ như 2 với 2 là 4 mà cô không kịp hiểu ư ?

Thiên Hồng giạt mình.

Trong vòng nửa giây đồng hồ nàng vụt hiểu như có người thét lớn vào tai.

Nàng định nói là đã hứa hôn và sắp sửa thành thân, song tiếng kêu phản đối của nàng bị vương mắc trong cuống họng. Nàng biết công an nói là làm. Nếu nàng bước bình, thằng Dương sẽ mất

xác trên thượng du sau nhiều năm chặt cây, rẫy cỏ trong rừng rậm. Thăng Dương bị đi dày thì mẹ nàng sẽ ốm mòn mà chết.

Mà vị tất Công an sẽ trả tự do cho nàng..

Thiên Hồng nhắm nghiền hai mắt.

Nàng muốn được bình tâm chốc lát để mừng tư ng tới khuôn mặt, khả ái và dáng dấp khoan thai của chàng. Vào giờ này, chắc chàng đã yên giấc trong căn phòng chật hẹp, luôn luôn có bình hoa tươi trên bàn, bình hoa nàng mua tặng chàng, cắm đầy hoa hồng, để chàng nhớ tới tên nàng, Thiên Hồng, hoa hồng của trời..

Phạm Nghị nhắc lại :

— Cô Hồng ? Cô bằng lòng rồi chứ ?

Thiên Hồng lặng thinh.

Giọng nói của Phạm Nghị vẫn chất chứa :

— Phải, bằng lòng là phải. Nào, cô ký tên vào tờ giấy này. Nhanh lên, thăng Dương sẽ được phóng thích. Cô sẽ được đoàn tụ với mẹ cô, với em cô.

Thiên Hồng cầm bút ký lia lịa vào tờ giấy được đánh máy sẵn. Nàng không đọc nên không biết tờ giấy có gì. Dầu đọc nàng cũng không thấy gì hết vì mắt nàng đã hoa mờ.

Phạm Nghị nói :

— Tôi sẽ ra lệnh ngay bây giờ cho nhân viên Công an lái xe đưa bà cụ và cậu Dương về nhà.

Thiên Hồng nói như trong cơn mơ :

— Còn tôi ?

—Ồ, trong vòng một giờ nữa, cô sẽ được về thu xếp quần áo để lên đường công tác.

— Thưa, đại úy đưa tôi đi đâu ?

— Đêm nay, cô sẽ biết.

— Đại úy muốn tôi làm gì ?

— Lát nữa, cô sẽ biết.

Thiên Hồng khép nép ngồi xuống ghế.

Phạm Nghị xua tay :

— Không, mời cô đứng dậy. Trước khi nhận việc, cô cần tập dượt lại cho thuần thục. Phiên cô sang bên này.

Như người máy, Thiên Hồng theo Phạm Nghị vào gian phòng nhỏ không có cửa sổ. Cái máy đều hòa khi hậu gắn trên tường buông ra âm thanh rè rè buồn ngủ.

Đồ đạc trong phòng gồm vền vền một cái giường trải ga trắng muốt, vương góc, và hai cái gối màu hồng, thêu chim nhạn. Phạm Nghị đóng chặt cửa.

Vụt hiệu, Thiên Hồng lùi lại, định trốn ra ngoài. Song nàng không còn nghị lực nữa. Nàng gieo mình xuống giường, nước mắt ướt đầy áo. Bên tai nàng đột nhiên văng vẳng tiếng ru con trầm trầm và tha thiết của thiếu phụ hàng xóm ru con mỗi đêm trong ngõ Hàng khoai quen thuộc :

Nghĩ thân đến kiếp lạc loài

Nhị đào thà bẻ cho người tình chung.

Hai câu thơ đầy xúc cảm của Nguyễn Du nàng thường nghe khi nằm trên giường, sửa soạn ngủ. Nàng không ngờ ý thơ chua xót ấy lại đúng với tâm trạng rối như tơ vò hiện nay của nàng. Nếu biết có sự xảy ra thế này, nàng đã không khó

khăn với chàng. Nhiều lần, nàng đã cố gắng tự kiềm chế, với hy vọng gìn giữ cho tình yêu trong sạch dề lâu bền.

Phạm Nghị rút tàu thuốc lá xuống bàn, giọng lẽ nhè :

— Thiên Hồng, cô còn đợi gì nữa?

Thiên Hồng gục mặt vào đôi gối thêu. Nàng không buồn chống cự khi bàn tay thô bạo của đại úy Phạm Nghị đặt lên khuy áo của nàng.

Nghẹn ngào, Thiên Hồng cố gắng liên tưởng tới Bùi Minh.

★

Bùi Minh nhìn chiếc đồng hồ báo thức trên bàn.

Trời đã khuya lắm.

Dưới đường, thành phố Hà Nội ngủ say li bì. Thỉnh thoảng, một chiếc xe Công an tuần tiêu phóng qua, bắn nước tung toé. Tàu Phòng đã vào ga Hàng Cỏ từ lâu. Tất cả chìm trong im lặng.

Cao lớn, rắn rỏi, cương nghị, Bùi Minh là mẫu thanh niên mà phụ nữ coi là người yêu lý tưởng. Mắt chàng sáng như điện, nhưng đến khi nhìn đàn bà lại tuyệt đối dịu dàng. Cái miệng duyên dáng của chàng đã làm nhiều thiếu nữ có đơn Hà Nội giật mình quay gót trên vỉa hè, và đáp lại bằng luồng nhỡn tuyến thèm khát, mời mọc công khai.

Bùi Minh lặng lẽ kéo rèm che cửa sổ.

Vào giờ này, chàng không thể để người khác biết chàng còn thức. Căn phòng nhỏ của chàng tọa lạc trong một bin đình mới cất gần chợ Đồng Xuân.

Kéo màn cửa xong, Bùi Minh đảo mắt quanh phòng. Chàng vẫn có thói quen thận trọng này mỗi khi bắt tay vào việc. Cái đĩa đựng tàn bả g đất sét nung Bát Tràng vẫn còn nguyên trên bàn giấy, cạnh đồng hồ báo thức Jazz, khung kính tròn, đã nứt rạn. Đồi giấy lấm bùn bết được vút lỏng chông trong xô.

Bùi Minh lục túi lấy ra một tờ giấy trắng. Đoạn chàng cặm cụi lấy bút chì nguyên tử đỏ viết lên trên. Đọc lại mảnh giấy cho thuộc lòng, chàng đánh diêm đốt thành than đoạn ném từng mảnh than nhỏ vào chậu xử rửa mặt, giặt nước cho chảy hết.

Bùi Minh châm thuốc hút, rồi ngồi bất động trong ghế, mắt lơ đãng nhìn lên trần nhà loang lổ, đầy mạng nhện. Nhiều đêm, chàng thường ngồi một mình như vậy hàng giờ. Bạn bè cho chàng là thanh niên lãng mạn. Riêng chàng, chàng tự biết là không lãng mạn chút nào. Nếu muốn lãng mạn, chàng cũng không có thời giờ nữa.

Chàng cần ngồi im lặng để suy nghĩ vì chàng có nhiều việc quan trọng phải làm hàng ngày, và chàng không thể hoàn thành một cách cầu thả.

Thốt nhiên, Bùi Minh nghe tiếng xăng đan dầm nhè nhẹ trên cầu thang. Chàng nín thở, lắng tai nghe.

Bin-đình chàng ở thuộc loại dành cho chuyên viên ngoại quốc nên cầu thang được lót thảm cao su êm ái. Cổ vầu đi chơi đêm về muộn là thường. Và đêm đêm, Bùi Minh thường nghe tiếng giày đập nhẹ nhàng lên gác, trong khi mùi thuốc lá ăng lè đất tiền thoang thoang khắp lảnh lang.

Song đây không phải tiếng giầy tàu mà là tiếng giép xăng đan. Chàng không thể nào làm được.

Tiếng giép rứt rề này, chàng đã nghe nhiều lần. Bùi Minh dụi mắt thuốc cháy đỏ rồi đứng dậy, mở hé cửa, nhìn ra ngoài.

Ánh điện trong phòng chiếu một vệt sáng dài trên hành lang. Bùi Minh hơi ngạc nhiên mặc dầu chàng đã đoán được người sắp tới là Nàng.

Thiên Hồng. Người yên của chàng.

Thấy chàng, Thiên Hồng mừng rỡ.

Chàng tránh sang bên cho nàng bước vào. Mặt nàng ngơ ngác như người lạc đường trong một thành phố quốc tế mới đến thăm lần thứ nhất. Tóc nàng thường ngày được gỡ chải tươm tất, công phu và đẹp mắt lại rối bù, khiến thoát trông chàng biết nàng có chuyện ưu tư.

Thình thoảng, nàng vẫn tới phòng chàng. Song chưa khi nào nàng tới ban đêm. Mỗi khi đi chơi về tối, nàng vẫn tìm cách thoái thác để khỏi lên phòng chàng, sợ thiên hạ dị nghị.

Bùi Minh lên tiếng:

— Có chuyện gì, hả em?

Thiên Hồng cảm thấy nghẹn ở cổ họng. Nàng **tím** tức khóc. Bùi Minh hỏi gặng:

— Người ta làm khó dễ em phải không?

Thiên Hồng thở dài trong nước mắt lã chã:

— Không.

Rồi nàng nghẹn ngào:

— Anh ơi, chúng mình sắp phải xa nhau.

Bùi Minh lặng người trong một phút đồng hồ. Chàng đã trù liệu mọi trường hợp, song trường hợp

đễ xảy ra nhất — xa cách đột ngột — chàng lại quên không nghĩ tới. Có lẽ vì chàng không tin là hai người lại có thể phải sống xa nhau, dầu là xa nhau một thời gian ngắn.

Chàng là nhân viên ngoại giao Lào quốc, nàng là nữ viên chức trong bộ Ngoại giao Hà nội, hai người không cùng quốc tịch, nhưng đều nói tiếng Việt, và hội đủ điều kiện thành vợ chồng.

Bùi Minh hỏi dồn:

— Em nói sao? Anh về nước rồi lại sang ngay. anh có ở luôn bên ấy đâu mà em lo ngại?

Thiên Hồng nói:

— Không, không phải chuyện ấy.

Một giọt mồ hôi lấp lánh trên vầng trán rộng của hoa tiêu Bùi Minh:

— Vậy là chuyện gì?

Giọng Thiên Hồng run run:

— Em sắp phải từ giã Hà nội.

Bùi Minh nắm chặt bàn tay để ngăn xúc động. Chàng cố hỏi bằng giọng bình thản:

— Em đi đâu?

— Đi Vạn tượng.

— Lại thật, em sang Lào làm gì?

— Bỏ thuyền chuyển em qua Vạn tượng. Em phải lên phi cơ nội đêm nay.

Bùi Minh bắt đầu hoàn hồn:

— Gớm, em làm anh suýt ngạt thở. Nếu em được dời sang Lào thì cũng thuận tiện cho cuộc hôn nhân của hai ta.

Nghe tình nhân an ủi, Thiên Hồng cảm thấy trong lòng nao nao. Nàng ngồi yên, xiết chặt bàn tay Bùi Minh, như sợ chàng tan ra thành khói và biến vào hư vô.

Tấn kịch bản thủ đến lợm mửa vừa diễn ra trong gian phòng gắn máy điều hòa khí hậu của đại úy Phạm Nghị còn đọng lại dư vị tanh trời như mùa thớt trong cơ thể nàng. Suốt đời, nàng sẽ không bao giờ quên những cử chỉ thô bạo của gã đàn ông mà nàng không quen và không yêu song nàng phải miễn cưỡng chiều chuộng dưới ánh đèn nê-ông sáng quắc trơ trẽn như trong nhà chứa.

Nàng muốn nhờ bãi nước bọt khi ấy để tỏ bày sự kính trọng, song lại dằn nín vì nghĩ đến mẹ và em. Trinh tiết là của hồi môn vô giá của con gái, nhưng sự an toàn của mẹ và em nàng còn quan trọng hơn sinh mạng nàng nhiều lần.

Phạm Nghị rít hơi thuốc thơm, rồi cầm dài trên giường. Giọng kể cả, Phạm Nghị nói cho nàng nghe những việc phải làm.

Nàng sẽ đi Vạn tượng. Giữ chức vụ thư ký trong tòa đại sứ, nàng sẽ chẳng phải làm gì. Vì bổn phận của nàng là tìm mọi cách để chinh phục đệ nhị tham vụ Hoài Thanh.

Khi Phạm Nghị nhắc tên Hoài Thanh, Thiên Hồng ò lên một tiếng, nửa sùng sốt, nửa khinh miệt. Phạm Nghị mỉm cười:

— Có còn nhớ Hoài Thanh không?

— Nhớ. Tôi quen hắn từ lâu. Hắn tỏ tình với tôi nhiều lần. Vì sợ hắn buồn tôi không cự tuyệt thẳng tay. Song chưa bao giờ tôi yêu hắn, và hắn cũng biết như vậy.

— Tưởng cô đã quên hẳn, nếu cô còn nhớ thì công việc giải thích của tôi đã nhẹ được hai phần. Hoài Thanh vẫn trung thành với cô như con chó trung thành với chủ. Trước khi quyền sinh tử, hắn viết cho cô một lá thư lời lẽ vô cùng tha thiết. Vì vậy, tôi tin rằng nhiệm vụ của cô ở Vạn tượng sẽ dễ dàng, cũng dễ dàng như trở bàn tay.

— Tại sao đại úy lại chọn tôi?

— Thứ nhất, Hoài Thanh yêu cô nhất đời, cô bảo hắn mọi gan, móc ruột gì dễ chứng tỏ tình yêu, hắn cũng nghe theo. Thứ hai, cô không yêu hắn. Vì nếu cô yêu hắn thì công việc hồng bát.

— Bao giờ tôi được trở về Hà nội?

— Chắc nhất là ba tháng. Công việc xong xuôi, cô sẽ được chuyển hồi về Bộ, đoàn tụ với gia đình. Cô sẽ được cấp trên thăng thưởng. Song le...

Phạm Nghị nhìn nàng bằng cặp mắt long sông sọc:

— Song le, tôi muốn nhấn mạnh điều này với cô. Một điều vô cùng quan trọng, định đoạt cho sự thành bại của công tác. Đó là bí mật. Cô phải giữ bí mật tuyệt đối. Thế nào là bí mật tuyệt đối, cô biết không?

— Bí mật tuyệt đối, nghĩa là không được thổ lộ cho ai biết, dầu là người thân nhất...

— Đúng. Lát nữa về nhà, cô chỉ nói với mẹ cô và em cô rằng cô được biệt phái vào Liên khu IV một thời gian. Nhớ chưa? Có không được nói là đi Vạn tượng.

— Vâng. Tôi xin tuân lệnh.

— Đúng 5 giờ sáng máy bay cất cánh. 4 giờ